

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Het is den rechtvaardige eene blijdschap recht te doen; maar voor de werkers der ongerechtigheid is het verschrikking.

SPREUKEN 21 : 15.

No. 9.

1 Mei 1910.

15de Jaargang.

ZIJN WIJ BEHOORLIJK GEROEPEN?

„Wij gelooven, dat een man van God geroepen moet worden „door openbaring en door de oplegging der handen”, van diegenen, welke autoriteit bezitten, om het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen”. (Vijfde Geloofsartikel).

Deze verklaring is in overeenstemming met de Schrift waarin staat:

„En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron”. (Heb. 5 : 4). Zelfs de Zaligmaker matigde zich zooveel niet aan, om Zichzelf de eer aan te nemen een „Priester Gods” te zijn, want er staat geschreven: „Alzoo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt, om Hoogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, hedén heb Ik u gegeneerd. Gelijk Hij ook in eene andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek”. (Heb. 5 : 5, 6). Wij willen even opmerken, hoe verschillend dit is met vele christelijke predikers in dezen tijd. Het is voor hen een gewoonte, om zichzelf de eer van het werk der bediening aan te matigen, zonder de formaliteiten die vroeger in acht werden genomen, toen God Zijn wil aan de menschen bekend maakte. Aäron werd geroepen door openbaring van den hemel; en zelfs Christus verheerlijkte Zichzelf niet om een priester te zijn; en toch hebben gedurende honderde jaren, en ook nog in deze dagen, menschen „ingestormd waar engelen bevreesd waren te treden”.

Terwijl de Zaligmaker op aarde was, riep Hij mannen tot het werk der bediening, volgens de volmacht Hem door den

Vader gegeven. (Matt. 10 : 1; Mark. 3 : 14; Luk. 6 : 13; 10 : 1). En toen Hij dat deed „verordineerde” Hij hen, (Mark. 3 : 14; Joh. 15 : 16) en gaf daarmee een voorbeeld hetwelk de apostelen later navolgden, toen de verantwoordelijkheid, om het Koninkrijk uit te breiden, op hunne schouders geplaatst was. (Zie Hand. 1 : 23–26; 6 : 6; 13 : 1–3).

De manier waarop Matthias geroepen werd, om de open plaats in den Raad van apostelen te vervullen (Hand. 1 : 15–26) is belangrijk, wegens het licht dat daardoor geworpen wordt op de methoden die in de dagen opgevolgd werden, die onmiddellijk op de hemelvaart volgden. Zij waren zooals Christus hen verlaten had en verstonden het Evangelie als Hij het hun geleerd had. „En in dezelfde dagen stond Petrus op (als presideerende) (Matt. 16 : 19; Joh. 21 : 15–17) in het midden der discipelen en zeide *** Mannen, broeders! deze Schrift moest vervuld worden, welke de Heilige Geest door den mond Davids voorzegd heeft van Judas, die de leidsman geweest is dergenen, die Jezus vingen”. Hij ging toen voort te verhalen hoe de plaats open was gekomen, en twee mannen werden gekozen. „En zij stelden er twee, Jozef, genaamd Barsabas, die toegenaamd was Justus, en Matthias. En zij baden en zeiden: Gij Heere! Gij, Kenner der harten van allen, wijs van deze twee eenen aan, dien Gij uitverkoren hebt; om te ontvangen het lot dezer bediening en des apostelschaps, waarvan Judas afgeweken is, *** En zij wierpen hunne loten en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemeene toestemming tot de elf apostelen gekozen”. (Hand. 1). In dit geval was er geen wonderbaarlijke openbaring, alhoewel de apostelen den Heere gevraagd hadden, of Hij wilde wijzen welke van de twee mannen aangenomen moest worden. Dat Matthias door den Heere was uitverkoren, daaraan is niet te twifelen. Zij hadden volgens hun beste oordeel gehandeld in het kiezen, en plaatste hen voor de vergadering, vroegen den Heere hen te besturen, en begonnen te stemmen; de verkiezing van Matthias droeg de goedkeuring van allen.

Toen het aantal leden der Kerk grooter werd, werd het werk der bediening voor de armen te overvloedig voor de apostelen, om daar persoonlijk voor te zorgen. Zij riepen toen anderen om hen te helpen. „Ziet dan om, broeders! naar zeven mannen uit u, die goede getuigenis hebben, vol des Heiligen Geestes en der wijsheid, welke wij mogen stellen over deze noodige zaak. *** Welke zij voor de apostelen stelden; en deze, als zij gebeden hadden, leiden hun de handen op. En het woord Gods wies, enz. (Hand. 6 : 3–7).

Aan Saulus was een visioen getoond (Hand. 9 : 3–5) en hij werd

een bijzonder getuige voor Christus, maar de autoriteiten der Kerk die te Antiochië waren, verrichtten de ceremonie waardoor hij ten slotte gemachtigd was. „En als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beide Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan,” (Hand. 13 : 1-3). De hier aangehaalde teksten toonen aan, op welke manier de ambtenaren der Kerk in vroegere dagen verordineerd werden, en dit is belangrijk als een gids voor alle eeuwen, waar het betrekking heeft op de aangenomen Kerk. Zooals alle andere Schriftuurplaatsen, toonen deze teksten de ware natuur van God en Zijne wijze van handelen met Zijne kinderen. Hij is onveranderlijk; Zijne waarheden van voorheen, zijn ook nu waarheden; en zooals God van eeuwigheid tot eeuwigheid God is, zoo is „Jezus Christus dezelfde, gisteren en heden en in der eeuwigheid.” (Hebr. 13 : 8).

Op 15 Mei, 1829, verscheen Johannes de Dooper, die vroeger volmacht had ontvangen om te prediken en te doopen, aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, in antwoord op hunne gebeden, en bevestigde op hen het Aäronische priesterschap. (Leer en Verb. afd. 13. Lees ook Hebr. 7 : 11, 21). Eenige tijd later verschenen de vroegere Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes aan hen, en bevestigde het hoogere priesterschap op hen, of het priesterschap volgens de ordening van Melchizedek. Deze verordineering bevestigde dezelfde machten en autoriteit welke deze Apostelen in de vroegere Kerk hadden, met inbegrip van het recht om anderen tot de bediening te roepen. In toevoeging tot de aanwijzing door den Geest in bijzondere gevallen gegeven, was dit algemeene veld geopend waaruit geroepen kon worden: „Daarom, o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan; Daarom, indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen, want ziet, het veld is reeds wit tot den oogst.” (Leer en Verb. afd. 4 : 2-4). Maar, terwijl allen die verlangend zijn God te dienen, kiesbaar zijn, zoo zijn zij niet gemachtigd alvorens zij in overeenstemming gehandeld hebben met de voorschriften daarop betrekking hebbende, zooals het in vroegere dagen het geval was.

Die zeven mannen van goede getuigenis (Hand. 6 : 3) die als rentmeesters geroepen werden, waren mannen „vol des Heiligen Geestes”, maar alvorens zij geschikt waren in de genoemde roeping te handelen, werden zij voor de Apostelen gesteld, die baden en hen de handen opleiden. Zoo is het ook in dezen tijd,

terwijl allen die dit verlangen hebben een weg kunnen vinden, om hunne krachten te gebruiken in het dienen van God, zoo moet de orde in acht genomen worden. Joseph Smith en Oliver Cowdery bevestigde het priesterschap op andere hunner broeders en „riepen” hen zooals zij geleid werden, tot verschillend werk in den wijngaard des Heeren. Deze regel wordt zoo nauwgezet in acht genomen, dat iedere ouderling van de Heiligen der laatste Dagen, die in de wereld is, zijn volmacht kan opsporen tot op Joseph Smith en Oliver Cowdery terug.

In het kiezen van zendelingen en andere ambtenaren, is het bevredigend te zien, hoe nauwkeurig de Heiligen der laatste Dagen het voorbeeld van die vroegere Heiligen navolgen. Een verzoek voor zendelingen wordt gezonden aan de lokale autoriteiten in de wijken. Deze broeders overzien de materialen die onder hunne zorg zijn, voor „mannen die verlangend zijn God te dienen”, en personen worden uitgekozen en hunne namen opgezonden naar diegenen die het opzicht hebben over het zendingswerk in de geheele wereld. De autoriteiten der wijken, in het doen hunner keuze, bidden tot God om hun te toonen wie aannemelijk is in Zijne oogen, en dan gaan zij voort met dezelfde zekerheid door de vroegere discipelen betoond. Dan wordt er per brief met den persoon zelf door het Eerste Presidentschap gecorrespondeerd, en als hij zijn gewilligheid betoond, om de roeping aan te nemen, dan wordt hij ter zijde gesteld door hen die daartoe volmacht hebben, en wordt onder de volken gezonden. Toen er hulp noodig was, zooals is aangehaald in het zesde hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen, zeiden de Apostelen: „Ziet dan om, broeders! (plaatselijk bestuur) naar zeven mannen uit u, die goede getuigenis hebben, vol des Heiligen Geestes en der wijsheid, welke wij mogen stellen over deze noodige zaak”. In deze Kerk van Christus in de laatste dagen is het verzoek voor zendelingen als volgt: „Ziet dan om naar mannen uit u, goede mannen die goede getuigenis hebben, verlangende de Heere te dienen, opdat wij hen voor dit werk kunnen aanstellen.” Kan een voorbeeld nauwkeuriger nagevolgd worden?

Als de Apostel die gekozen was om de ledige plaats in te nemen (Hand. 1) behoorlijk geroepen is, dan zijn de Apostelen van deze dagen naar behooren geroepen. Als die mannen die vroeger gekozen waren door de plaatselijke autoriteiten, om voor de armen te zorgen (Hand. 6), ter zijde gezet waren voor dat doel volgens de leeringen van Christus, dan zijn de ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen behoorlijk geroepen, want al die dingen worden nu juist zoo gedaan als zij toen plaats hadden en door dezelfde volmacht.

Deze feiten kunnen wij aan de wereld voorstellen met de volle verzekering dat zij juist zijn. Met betrekking tot onszelf, wij hebben dat „zekere woord der profetie” waarover de Apostel Petrus spreekt, dat het getuigenis van Jezus Christus is.

Millennial Star.

KERKNIEUWS.

Wegens het overlijden van President John R. Winder, die de eerste raadgever in het Eerste Presidentschap was, werd aanvulling van die plaats noodig. Op de Algemeene Conferentie onlangs te Salt Lake City gehouden, werd Anthon H. Lund, voorheen tweede raadgever, als eerste raadgever aangesteld, en Ouderling John Henry Smith als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap. Het Eerste Presidentschap is nu als volgt: Joseph F. Smith President, Anthon H. Lund Eerste en John Henry Smith Tweede Raadgever.

Deze benoeming draagt de algemeene goedkeuring weg, daar Ouderling John Henry Smith algemeen geacht is. Hij werd in 1880 tot Apostel verordineerd en is steeds trouw en ijverig in het werk des Heeren werkzaam geweest. Hij is vanwege zijn verstand, ondervinding en hoedanigheden zeer geschikt tot het vervullen dezer roeping.

Ouderling Joseph F. Smith Jr., is verordineerd tot Apostel, om de plaats te vullen welke open was gekomen door de aanstelling van Apostel John Henry Smith Jr. als Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap. Ook deze aanstelling draagt de algemeene goedkeuring weg, aangezien Ouderling Joseph F. Smith Jr. beproefd, met groote gaven bedeed en zeer geschikt is deze plaats te vervullen.

Apostel C. W. Penrose heeft bericht ontvangen, dat hij van zijne roeping als President der Europeesche Zending ontslagen is. Hij is ongeveer drie en een half jaar in die roeping werkzaam geweest en heeft zeer veel gedaan tot uitbreiding van het werk des Heeren.

Als zijn opvolger is aangesteld Apostel Rudger Clawson, welke sedert vele jaren een lid van den Raad der Apostelen is en veel ondervinding heeft in het zendingswerk.

Apostel C. W. Penrose zal huiswaarts keeren als zijn opvolger is aangekomen en deze de leiding der zaken van hem zal hebben overgenomen.

DE AFVAL.

Als men de geschiedenis der Kerk nagaat en ziet welke groote veranderingen er alreeds zeer spoedig na het ombrengen der Apostelen plaats hadden, zoowel in de leerstellingen als in de organisatie der Kerk, dan moet men erkennen, dat er een afval heeft plaats gehad en de woorden der Apostelen vervuld zijn. Zie Matt. 24 : 10-13; Hand. 20 : 29, 30; I Tim. 4 : 1-3; II Petrus 2 : 1-3; II Tim. 3 : 1-9; II Tim. 4 : 3, 4.

Wij laten hier enkele aanhalingen volgen uit het boek „Algemeene geschiedenis” door T. Knuivers, en wij zullen daardoor een klein begrip verkrijgen van den toestand der Kerk in de eerste eeuwen :

„Reeds in de 2de eeuw moest de eenvoudige christelijke doopsbelijdenis door nauwkeuriger bepalingen en bijvoegselen beschermd worden tegen de toen bestaande dwaalleer (haeresi of ketterij). Verschillende beschouwingen over de kerkelijke tucht, overeenkomstig welke onwaardige christenen voor korteren of langeren tijd van de gemeenschap werden uitgesloten, gaven daarenboven niet zelden aanleiding tot scheuringen (schismata) in de moederkerk. Doch van meer invloedrijke gevolgen waren de eigenlijke haereses of afscheidingen der kerkleer; zoodat reeds 88 ketterijen door den kerkvader Augustinus bestreden werden. De eerste sekten namen haren oorsprong onder de Joden-Christenen, en droegen den naam van Nazareners en Ebioniten (armen, behoeftigen). De eersten waren van gevoelen, dat de Joodsche godsdienstplechtigheden onafscheidelijk met de christelijke moesten vereenigd blijven. De laatsten, aldus genoemd naar hunnen stichter Ebio, een Stoïcijnsch wijsgeer, ontkenen de Goddelijkheid van Jezus, ofschoon zij hem nochtans als een voortreffelijk mensch vereerden. Beide sekten vormden echter geen bijzonder kerkwezen, en reeds in de 4de eeuw schijnt hun aanzijn, althans dat der eersten, verdwenen te zijn. Eene andere sekte, die der Doketen, hield daarentegen den Christus voor een Goddelijk wezen, wiens lichamelijkheid zij loochenden, en alleen als eene verschijning des geestes verklaarden. Zij vormden eene partij van de Gnostiken, aldus genoemd naar het Grieksche woord *gnosis* (kennis), omdat zij zich op hooger openbaring verhieven. * * * Eene andere sekte, die met de Gnostiken veel overeenkomst en verwantschap had, waren de Manichaeërs, aldus genoemd naar zekeren Mani of Manes, volgens sommigen een afstammeling van de Magiërs. Uit Perzië verdreven, rijpte op zijn vlucht bij hem het denkbeeld om als de hervormer aller godsdiensten, welke hij allen nagevorscht had, op te treden, en

ze allen op te lossen in eene hoogere eenheid. Bij zijne christelijke tijdgenooten zocht Mani zijne leer ingang te verleenen door zich aan hen bekend te maken als den van Christus beloofden trooster (Paracletus). De hoofdleer van deze sekte, welke zich hoe langer hoe meer verspreidde, bestond in de erkenning van éénen God in zijn rijk des lichts en een daemon met het rijk der duisternis. Beide tegenstrijdige machten worstelden met elkander.

Ook Montanus, die in de 2de eeuw in Phrygië optrad, gaf zich even als Mani, voor den door Christus beloofden trooster (parakleet) uit, en werd de stichter van de naar hem genoemde sekte der Montanisten. * * * In de zesde eeuw hield deze sekte op te bestaan.

Vreeselijk was de strijd, welke in de 4de eeuw in de christelijke kerk over de natuur van Christus en zijne betrekking tot den Vader uitbrak. Zoo beweerde Arius, een presbyter te Alexandrië, dat de Zoon van God, hoewel het eerste en voortreffelijkste aller wezens, in natuur van den Vader verschilde en door diens wil eens was voortgebracht. Tegen deze meening verzetten zich Alexander, bisschop van Alexandrië, en zijn vicaris Athanasius, want volgens hun gevoelen had de Zoon van eeuwigheid met den Vader bestaan, en was daarom in wezen en natuur niet van Hem onderscheiden. Op eene kerkvergadering, door Constantijn den Groote te Nicaea in Bithynië, in 325 n. Christus, bijeengeroepen, zoude dit duistere geschilpunt nader worden beslist. Meer dan 300 bisschoppen waren op deze eerste algemeene kerkvergadering (concilium) tegenwoordig, en de keizer, op een gouden troon gezeten, opende haar. Als eene rechtstreeksche ontkenning der Drieëenheid (drievuldigheid) werden de gevoelens van Arius veroordeeld, en hij als een gevaalijken ketter met den banvloek der kerk gestraft. * * *

Doch ook stroomen bloeds zijn om dit leerstelsel, dat door den menschelijken geest nimmer kon doorgrond worden, in den loop der eeuwen vergoten. Gewichtig en invloedrijk waren de veranderingen, welke sedert Constantijns tijden in het inwendige der kerk plaats grepen. De bisschoppen, die een hooger rang bekleedden dan de metropolitanen, werden vervolgens onderscheiden door den naam van patriarchen, die in hunne betrekking over de metropolitanen hun gezag oefenden, en groote synoden bijeenriepen. Door een gunstigen samenloop van omstandigheden gelukte het den roomschen bisschoppen de hoogste kerkelijke macht gaandeweg in hunnen persoon te vereenigen. * * * Bij dit alles begonnen de eenvoudigheid en de oorspronkelijke zuiverheid van de christelijke godsdienst der eerste eeuwen meer en meer te wijken. * * * De eenvoudige

bedehuizen der eerste christenen werden door prachtige kerkgebouwen vervangen, waaraan de voortbrengselen van schilderen beeldhouwkunst nieuwen luister verleenden. De heidensche kultus, welke door zijne symbolische plechtigheden en uiterlijke praal de zinnen streelde, werkte nadeelig op het christendom, sedert het van deze eeredienst vele uiterlijke sieraden en ceremoniën overnam, waarvan het zich in zijne eerste eenvoud zorgvuldig had onthouden. * * * Bij de toenemende macht en luister van kerk en geestelijkheid waren er nochtans anderen, die hunne neiging tot zinnelijkheid en wereldsche praal dermate verloochenden, dat zij zich ten eenemale van het genot der wereld losrukten. * * * Onder de aegyptische Christenen openbaarde zich deze afzondering het eerst; als haar stichter wordt de Aegyptenaar Antonius genoemd, doch Pachonius was de eerste, die eenige gelijkgezinden als monniken (alleenlevenden) in een klooster (claustrum, omtuining) verzamelde op het eiland Tabenne in den Nijl. Ook de vrouwen volgden dit voorbeeld, en wijdden zich aan een ongehuwd en bespiegelend leven, als nonnen (moeders). Sommigen leefden als heremieten of kluizenaars in stille afzondering, terwijl nog anderen tot de grootste buitensporigheden vervielen, waarvan de zoogenaamde pilaar — of zuilen — heiligen, die bewegeloos hun leven op eene hoog opgerichte zuil doorbrachten, in de kerkgeschiedenis berucht zijn. *) Het kloosterleven breidde zich meer en meer naar het Westen uit, waar het weldra een vasten vorm bekwam, en een tal van zoogenaamde orden, die elk een eigen regel hadden, deed ontstaan."

*) Als een treurig voorbeeld van den godsdienstigen waanzin dezer zuilen-heiligen dient, dat zekere Simeon dertig jaren op eene zuil doorbracht en hij door het volk als een heilige werd vereerd.

AFSCHEIDSGROET.

Mijne geliefde Zusters en Broeders:

Daar ik van mijne zending in Nederland ontslagen ben en het mij niet mogelijk is allen persoonlijk vaarwel te zeggen en de hand te drukken, zoo zend ik u door middel van „De Ster” mijn afscheidsgroet. Ik dank allen voor de vele bewijzen van liefde en erkentelijkheid die ik in ruime mate heb ondervonden gedurende mijne zending. Ik hoop dat de zegeningen des Heeren uw aller deel zullen zijn en gij allen getrouw zult blijven in het Evangelie. God zegene u allen. Vaarwel!

Uw broeder in Christus.

JOHN EGGEN.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
W. M. J. DE BRIJ.

ZIEKTEN.

De mensch heeft hier in dit sterfelijk lichaam met ziekten te kampen, en droevig is vaak het lijden dat daardoor veroorzaakt wordt. Het lichaam is onderworpen aan de wetten die daarop betrekking hebben; en zooals altijd het geval is, wordt overtreding gestraft. Onbekendheid met vele natuurwetten, met de samenstelling van het lichaam en de verrichtingen van verschillende onderdeelen daarvan, is oorzaak dat door verkeerde handelingen misbruik of verkeerd gebruik van lichamelijke krachten of verrichtingen, dat kunstig samengesteld organisme beschadigd wordt.

Vele menschen dragen meer zorg voor een horloge, klok of machine, als voor hun lichaam; en juist zoo wel als een ander mechanisme moet het menschelijk lichaam, dat veel fijner en kunstmatiger is samengesteld, verzorgd worden. Het is waar dat de natuur veel doet om beschadiging van het lichaam te voorkomen of te herstellen, maar tevens moet niet vergeten worden, dat dit niet in alle gevallen mogelijk is en niet altijd zoo snel kan geschieden, als de mensch door verkeerde handelingen schade of nadeel veroorzaakt.

Willen wij krachtige en gezonde lichamen bezitten, dan zullen wij ook moeten leven in overeenstemming met de daartoe gestelde eischen. Wanneer er gelegenheid is, moet men trachten kennis te verkrijgen van hetgeen goed en kwaad is voor het lichaam; en wat dan zeer noodig is, dat is het beoefenen van hetgeen men weet. Rust, voedsel, ontspanning, oefening, reinheid en vele andere dingen moeten, wanneer dit mogelijk is, gebruikt of beoefend worden; en het veronachtzamen van deze zoo noodige en heilzame dingen zal nadeelige gevolgen hebben.

Het is niet te ontkennen, dat door te veel werkzaamheden, onvoldoend voedsel en vele andere moeilijkheden waarmede de minder bedeelde menschen te kampen hebben, lichamen nadeel wordt ondervonden, maar dit neemt niet weg, dat een ieder mensch iets kan doen door zich in acht te nemen, of de middelen te gebruiken die hem ten dienste staan, om de natuur te helpen in de onderhouding van het lichaam.

Het is een bewezen feit, dat vele ziekten veroorzaakt worden

door bacteriën of microben. Dit zijn microscopische organismen, slijtzwammen, welke pas waar te nemen zijn bij duizendvoudige vergrooting, in den vorm van staafjes, bollen of spiralen. Zij planten zich voort door deeling of splinging, daar elk individu zich in het midden in twee helften deelt, welke ieder op haar beurt dit proces herhalen. Dit zijn smetstoffen en hun doël is vernietiging der organische stof. Deze smetstoffen zwerven in de lucht en kunnen ingeademd worden, met voedsel gegeten, door aanraking overgebracht, of op andere manieren in het lichaam opgenomen worden. Groot is de verwoesting op deze wijze onder de menschen verricht, denk maar eens aan de ellende door tuberculose veroorzaakt. Duizenden dalen door deze en ook door andere ziekten, vroegtijdig ten grave, of lijden een kwijnend en lijdend leven, en een ieder mensch moet den strijd aanbinden tegen deze verwoesters van het menschelijk geluk en leven.

Soms hoort men menschen zeggen, als God wil dat wij ziek worden, dan is er geen macht op aarde die dat kan verhinderen, of, als ik die ziekte niet moet krijgen, dan zal het mij geen kwaad doen; en roekeloos begeven velen zich in gevaar. En wie zal de duizenden tellen die door onbedachtzaamheid of dweepzucht ten prooi aan ziekten gevallen zijn?

De Heiligen der laatste Dagen moeten niet aldus spreken of handelen. Zij moeten trachten de dweepzucht verre van zich te weren, en bedenken, dat God gediend wordt ook door het onderhouden der natuurwetten. Het is verkeerd, zichzelf of zijn gezin aan besmetting bloot te stellen als dit niet noodig is, en het is groote zonde anderen moedwillig met besmetting in aanraking te brengen. Zoolang de mensch niet in het licht wil wandelen, hetwelk met betrekking tot ziekten ontstoken is, zoolang zal hij door bittere ervaringen moeten leeren. De Heiligen der laatste Dagen moeten dankbaar de middelen aangrijpen die ons in deze dagen gegeven worden ter voorkoming en genezing van ziekten, en bedenken dat dwepen nooit goed kan doen.

Als wij eenmaal ziek zijn, is het soms zeer moeilijk de gezondheid te herkrijgen, en het moet ons streven zijn, ziekten te voorkomen. Veel kunnen de menschen daartoe bijdragen en zonder moeite of onkosten. Wij willen hier slechts vermelden het gebruik van versche lucht en licht. De natuur heeft ons die middelen gegeven om die smetstoffen, welke zoo gretig in onze lichamen willen dringen, om hun verwoestend werk te verrichten, te weren. Tocht is zeer gevaarlijk maar er kan voldoende versche lucht in huis gelaten worden zonder tocht te veroorzaken. Laat lucht en licht in uwe kamers, kasten, kleeren en bedden doordringen en ook diep in uwe longen, en gij zult ondervinden

dat daarin groote levenskracht te vinden is. Daar vliegen, muggen en andere insecten veel doen om smetstoffen over te brengen, zoo moeten wij die weren en als vijanden beschouwen. Wij geven deze wenk, omdat wij zeer spoedig daarmede te kampen zullen hebben. Ook moet de reinheid niet uit het oog verloren worden en bedenken, dat hoofd en handen niet de eenige deelen van het lichaam zijn, die gereinigd moeten worden.

Wij willen hier opmerken, dat de sterfte onder zuigelingen zeer groot is, en het is bewezen, dat verkeerde behandeling daar veel de oorzaak van is. Er zijn in verschillende steden vereenigingen opgericht tot bescherming van zuigelingen, en ondervinding heeft geleerd, dat juiste voeding en verschillende voorzorgen veel hebben gedaan, om de sterfte te doen verminderen. Het ligt niet op onzen weg daarover uit te wijden, maar waar er gelegenheid is voor de Heiligen der laatste Dagen, om bevoordeeld te worden, door onderrichting, hulp of bijstand, van vereenigingen of personen die het welzijn van den mensch op het oog hebben, dan zouden zij daar gretig gebruik van maken, want zij moeten bedenken, dat het leven een gave van God is en als zoodanig verzorgd moet worden.

En als ziekten ons deel zijn, dan moeten wij de middelen niet versmaden die ons ter genezing en verlichting gegeven worden. De wetenschap heeft vele hulpmiddelen verschaft tot leniging van smart en met wijsheid en overleg gebruikt, zijn zij niet te versmaden.

De Heere, wetende dat wij met al deze dingen te kampen zouden hebben, heeft ons gezegd, dat door het geloof ziekten genezen kunnen worden en ons den weg gewezen waardoor wij gezegend kunnen worden. Ook deze zegeningen zouden wij niet versmaden, maar dankbaar aangrijpen. Het is niet te ontkennen, dat de geest groote macht heeft over de stof en als zoodanig kunnen wij begrijpen, dat door het geloof wonderen gewrocht kunnen worden.

Het gebed, de oplegging der handen en de zalving zijn middelen, den geloovigen gegeven, en als die aangewend worden dan moeten wij de middelen die ons ten dienste staan niet veronachtzamen. Ook in dit geval kan gezegd worden, dat het geloof zonder de werken dood is.

God te zien en te dienen in alles, ook in de wetten der natuur; kennis en wetenschap te verwerven en te gebruiken tot ons welzijn, dweepzucht en bekrompenheid verre van ons te weren en alles te steunen wat tot heil der menschen is, zij steeds het streven van de Heiligen der laatste Dagen.

UIT HET LEVEN.

Een lang en dof gebrom weerklonk en was het teeken, dat het oogenblik van vertrek voor de stoomboot was aangebroken. Afscheidsgroeten werden gewisseld, met zakdoeken werd gewuifd en statig verliet de boot met zijnen kostbaren last van menschen den wal, om naar het Westen te gaan. De Heiligen der laatste Dagen die aan boord waren, werden steeds minder duidelijk zichtbaar en ten laatste waren zij niet meer te onderscheiden. Toch bleven de toeschouwers aan wal nog eenigen tijd de stoomboot nastaren, die steeds meer en meer uit het gezicht verdween.

Ten slotte vertrokken zij langzamerhand, maar met welke verscheidenheid van gevoelens. Hier pinkte eene moeder eenen traan uit het oog en slaakte eene zucht, want zij wist niet of zij haar kind op aarde weder zou zien. Een vader keerde langzaam huiswaarts, om moeder die met de andere kinderen thuis gebleven was, moed in te spreken en haar te wijzen op het voorrecht hun ten deel gevallen, dat één hunner kinderen vooruit kon gaan, om den weg voor de anderen te bereiden. Anderen, die niet tot de Kerk behoorden, konden maar niet begrijpen waarom die Mormonen zoo dwaas waren en hun vaderland verlieten, daar men God toch overal kan dienen. Weer anderen gevoelden zeer diep het verlies van goede leden der Kerk afscheid te nemen, waarmede zij in de Zondagsschool of in andere organisaties der Kerk gearbeid hadden, en in hun hart was de geheime wensch spoedig in de gelegenheid te zijn de vertrekkenden te kunnen volgen.

Steeds verder en verder ging de stoomboot, en met gemengde gewaarwordingen beschouwden de opvarenden de hun zoo wel bekende plaatsen, welke steeds meer en meer uit het oog verdwenen.

Ook aan boord van de stoomboot werd gevoeld, dat scheiden smarte baart, en alhoewel bijna allen vroolijk en opgeruimd waren, zoo moet het toch erkend worden, dat enkele hunner ten volle beseften wat het is, voor altijd vaderland, familie en vrienden te verlaten; maar ook zij gevoelden ten volle, dat het de hand des Heeren was die het zoo had beschikt.

Een van de emigranten, die zeer diep gevoelde wat het is alles te moeten verlaten, ging naar zijn hut om eenige dingen in zijn koffer te bergen. Terwijl hij de verschillende artikelen rangschikte, neemt hij met groote zelfvoldoening een langwerpige boekje in zijn handen en doorziet het glimlachende. Voorzichtig bergt hij het weg alsof het een kleinood was. En werkelijk is dit boekje voor hem van zeer groote waarde, want het bevat de namen, geboorte en sterfdatums zijner voorgeslachten, welke hij

gedurende zijn verblijf in zijn vaderland had verzameld. Nu was het hem vergund op te trekken en als in een visioen zag hij zich reeds in het huis des Heeren, om daar te arbeiden voor hen die zonder Evangelie stierven en voor wie hij als een heiland zou staan op den berg Zion. Geen wonder dat hij gelukkig en tevreden is en hoopvol naar het verre westen gaat. Zal hij getrouw blijven aan zijn voornemens? De toekomst zal het leeren.

Deze schets uit het leven zal de lezers in Utah en omliggende staten hun vertrek uit het vaderland weer levendig voor den geest brengen. Moge het voor hen een aansporing zijn in hunne goede voornemens voort te gaan en die ten uitvoer te brengen, of wanneer zij nalatig geweest zijn in die dingen, dat dan deze schets hen tot inkeer moge brengen. En wanneer er personen zijn die eenmaal denken te gaan als de vermelde personen, dat dan deze schets hen zal aansporen, niet eer te gaan alvorens zulk een kleinood te bezitten, hetwelk door dien broeder zoo hoog op prijs werd gesteld.

ONTSLAGEN.

Ouderling E. J. Evans is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Hij arriveerde te Rotterdam op 8 September 1907 en is sedert dien tijd in de Luiksche Conferentie werkzaam geweest.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Halfjaarlijksche Luiksche Conferentie zal op Zondag 8 Mei gehouden worden. Maandagmorgen zal eene vergadering voor de zendelingen gehouden worden.

DE VROUW IN HET JOODSCHE SPREEKWOORD.

Een huis zonder vrouw is als een wagen zonder wielen.

De huisvrouwen praten over de dienstboden in de kamer, de dienstboden over de huisvrouwen in de keuken.

Bruidegom en bruid hebben glazen oogen.

Alle bruidjes zijn mooi en lief, alle dooden braaf en vroom.

Niet wat mooi is, is lief, maar wat lief is, is mooi.

Het ware geluk is alleen te vinden in de onvergankelijke dingen, in hetgeen met ons gaan zal als ons aardsche leven, zal worden afgesneden.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag. — Wat beteekenen die namen die soms onder sommige artikelen in „De Ster” staan?

Antwoord. — Wanneer artikelen, gedichten of berichten, uit andere tijdschriften worden overgenomen of vertaald, dan is het plicht den naam te vermelden van de courant, het boek of tijdschrift, waaruit dat artikel is overgenomen. Artikelen over te nemen zonder de bron waaruit zij genomen zijn te vermelden is diefstal en onbillijk. Wanneer een artikel, gedicht of bijdrage geschreven wordt, en het is waardig gedrukt te worden, dan is het ook recht dat de naam van den schrijver, dichter of samensteller vermeld wordt, temeer daar die de verantwoordelijke persoon is.

Wij hebben het ons als regel gesteld steeds de bronnen te vermelden waaruit wij geput hebben, want het spreekwoord zegt: „Eere wien eere toekomt”. De ongeteekende stukken in ons tijdschrift zijn gewoonlijk door de Redactie geschreven en alleen beantwoordingen op artikelen of groote bijdragen geteekend.

Het woord „Millennial Star” is de naam van het orgaan, of tijdschrift, der Engelsche Zending; „Improvement Era” is de naam van het tijdschrift der Jongelingsvereenigingen en Priesterschapsvereenigingen; „Liahona” is de naam van het tijdschrift der Zendingen in de Vereenigde Staten van Amerika en „Deseret News” is het officieel orgaan der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Andere namen welke zoo nu en dan wel eens onder berichten of artikelen staan, zijn namen van onderscheidene couranten waaruit die berichten zijn overgenomen. De hierboven genoemde tijdschriften zijn de voornaamste bronnen waaraan wij onze artikelen ontleenen en worden door de Kerk uitgegeven. Bijna elke zending heeft een tijdschrift zooals „De Ster”, als het aantal leden der Kerk ten minste groot genoeg is om zoodanig orgaan uit te geven. In de Duitsche Zending draagt het den naam van „Der Stern”, in Denemarken „Nordstjärnan” en in Zweden „Skandinaviens Stjerne”.

Wij nemen deze gelegenheid te baat onze lezers mede te deelen, dat artikelen welke ons soms worden toegezonden, alleen geplaatst worden als de naam van schrijver of schrijfster en de bron waaruit het overgenomen is, vermeld wordt, en indien wij het voor ons tijdschrift geschikt achten.

Wat wij niet bezitten, kunnen wij verkrijgen door er naar te streven.

VERSLAG DER ALGEMEENE CONFERENTIE.

De tachtigste Algemeene jaarlijksche Conferentie werd gehouden te Salt Lake City, Utah, op 3, en 6 April. Dit was een van de grootste en belangrijkste Conferentiën ooit gehouden in deze bedeeing. Ontzaggelijk groot was het aantal personen dat naar Salt Lake City was gekomen, om deze Conferentie bij te wonen. De Tabernakel was niet groot genoeg om de groote menigte te bevatten en ook de Assembly zaal werd gebruikt, maar ook deze beide gebouwen waren onvoldoende en honderden werden teleurgesteld, omdat zij geen toegang tot de vergaderingen konden krijgen.

Voorwaar wij moeten erkennen, als wij de geschiedenis der Kerk gedurende die tachtig jaren sedert hare oprichting overdenken en zien hoe vervolging en vooroordeel haar deel geweest is, dat God groote dingen gedaan heeft en dat kleine zaadje, in het jaar 1830 geplant, reeds tot een groote en machtige boom geworden is, en wij zijn verzekerd, dat de wasdom blijft toenemen.

Gedurende deze Conferentie werden de plaatsen in het Eerste Presidentschap en in den Raad der apostelen aangevuld, en ook in andere inrichtingen der Kerk.

De verschillende sprekers spraken met groote kracht en gaven vele nuttige onderrichtingen, zoowel voor het maatschappelijke als voor het geestelijke, en een overzicht werd gegeven van de uitgaven en inkomsten der Kerk en van hetgeen gedurende het vorige jaar verricht werd.

Volgens een verslag, gegeven door den presideerende Bisschop der Kerk C. W. Nibley, werden er gedurende het jaar 1909 in de verschillende Ringen van Zion 9,134 personen gedoopt, en in de onderscheidene zendingsvelden 5,391 personen, zijnde een totaal van 14,525 personen welke tot de Kerk werden toegevoegd.

Alvorens de laatste vergadering met dankzegging gesloten werd, stond President Joseph F. Smith op en zeide op indrukwekkende wijze de volgende woorden :

„Mijn hart is vol van zegeningen voor dit volk; voor alle menschen; voor het geheele menschelijk geslacht. Ik bemin de goeden, de oprechten, de eerbaren en de reinen van hart overal in de wereld. De gevallenen, de ongelukkigen hebben mijn deelneming en medelijden. Ik bid God, de eeuwige Vader, om de dwalenden te helpen hunne dwaalwegen te verlaten, en hen die in duisternis zijn tot een kennis der waarheid te doen komen en in het licht van Christus te wandelen, opdat Zijn bloed hen van alle zonden kan reinigen.

Moge vrede met het volk van God verblijven; moge vrede

rusten op het volk hier, op onzen staat, op ons heerlijk land. Moge de zegeningen des Heeren op de arbeid onzer regeering rusten en in de zalen van het Congres doordringen; de mannen verlichten, opdat zij wetten zullen maken voor het welzijn van onze natie, mogen zij God erkennen in alle dingen, Hem trachten te behagen en zulke wetten maken en uitvaardigen, dat de doeleinden van God ten uitvoer gebracht zullen worden en Zijn wil op aarde verricht. Dit is mijn ernstig verlangen. Daarom zeg ik wederom, God zegene Israël in al uwe woningen, uwe velden, uwe boerderijen en kudden; Hij zegene de arbeid van uw verstand en de arbeid uwer handen. Moge vrede in uw midden wonen en voorspoed uw deel in alles zijn, dat is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen”.

Later zullen wij enkele der redevoeringen op deze conferentie gehouden in ons tijdschrift opnemen, daar enkele uittreksels van weinig nut zullen zijn.

HOOP OP GOD.

Kind, stel uw hoop op God! — Nooit wankelt Zijn verbond!
Wat vader zal zijn kind met norschen blik bejeegen?
Ja, hoop op God, en zorg dat u elke ochtendstond
Gereed tot bidden vind', gelijk den Heer tot zeegen!

Helaas, de zonde heeft de ellende op aard gebracht!
Heil wie het Leven zoekt met heil'ge vreeze en beving!
God zegent de Onschuld eerst: — u, Engel, met Zijn kracht;
Dan zegent hij 't Berouw: — mij, zondaar, met vergeving!

VICTOR HUGO.

INHOUD.

Zijn wij behoorlijk geroepen?	Blz. 129	Conferentie-Aankondiging	Blz. 141
Kerknieuws	„ 133	De vrouw in het Joodsche	
De afval	„ 134	spreekwoord.	„ 141
Afscheidsgroet.	„ 136	Vragen en antwoorden	„ 142
Ziekten	„ 137	Verslag der Algemeene Conferentie „	143
Uit het leven	„ 140	Hoop op God	„ 144
Ontslagen	„ 141		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der

Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.